

TLAČOVÉ KOMUNIKÉ Č. 178/22

V Luxemburgu 8. novembra 2022

Rozsudok Súdneho dvora v spojených veciach C-885/19 P a C-898/19 P | Fiat Chrysler Finance Europe/Komisia a | Írsko/Komisia

„Tax rulings“: Súdny dvor rozhodol, že Všeobecný súd nesprávne potvrdil referenčný rámec použitý Komisiou pri uplatnení princípu nezávislého vzťahu na integrované spoločnosti v Luxembursku, keďže nezohľadnil osobitné pravidlá vykonávajúce tento princíp v tomto členskom štáte

Súdny dvor tak zrušil sporné rozhodnutie Komisie a konštatoval, že jej analýza referenčného systému a v širšom zmysle existencia selektívnej výhody priznanej spoločnosti FFT je nesprávna

Dňa 3. septembra 2012 prijali luxemburské daňové orgány záväzné daňové stanovisko (*tax ruling*) v prospech spoločnosti Fiat Chrysler Finance Europe (ďalej len „FFT“), podniku skupiny Fiat, ktorý poskytuje pokladničné služby a služby financovania spoločnostiam skupiny so sídlom v Európe. Dotknuté rozhodnutie schvaľovalo metódu stanovenia odmeny spoločnosti FFT za tieto služby, čo tejto spoločnosti umožňovalo určiť každoročne svoj zisk podliehajúci dani z príjmov právnických osôb v Luxemburskom veľkovoľvodstve.

Rozhodnutím z 21. októbra 2015 Komisia konštatovala, že toto záväzné daňové stanovisko predstavuje štátnu pomoc nezlučiteľnú s vnútorným trhom v zmysle článku 107 ZFEÚ. Okrem toho konštatovala, že Luxemburské veľkovoľvodstvo jej neoznámilo zámer dotknutého záväzného daňového stanoviska a nesplnilo povinnosť zdržať sa konania, čím porušilo ustanovenia článku 108 ods. 3 ZFEÚ. Komisia nariadila Luxemburskému veľkovoľvodstvu vymáhať od spoločnosti FFT pomoc, ktorá bola neoprávnená a nezlučiteľná s vnútorným trhom.

Luxemburské veľkovoľvodstvo a FFT podali na Všeobecný súd Európskej únie žaloby na zrušenie rozhodnutia Komisie. Rozsudkom z 24. septembra 2019 Všeobecný súd Európskej únie žaloby Luxemburského veľkovoľvodstva a spoločnosti FFT na zrušenie rozhodnutia Komisie zamietol a potvrdil platnosť uvedeného rozhodnutia¹. Svojimi odvolaniami FFT (C-885/19 P) a Írsko (C-898/19 P) požadovali zrušenie tohto rozsudku.

Svojím rozsudkom z dnešného dňa Súdny dvor zrušil rozsudok vydaný Všeobecným súdom Európskej únie z 24. septembra 2019 vo veci Luxembursko a Fiat Chrysler Finance Europe/Komisia (spojené veci T-755/15 a T-759/15), ako aj rozhodnutie Komisie z 21. októbra 2015 o štátnej pomoci, ktorú poskytlo Luxembursko spoločnosti FFT.

Na úvod Súdny dvor pripomenul, že zásahy členských štátov v oblastiach, ktoré neboli harmonizované v práve Únie, nie sú vylúčené z pôsobnosti ustanovení Zmluvy o FEÚ týkajúcich sa kontroly štátnej pomoci. Následne pripomenul, že kvalifikácia vnútroštátneho opatrenia ako „štátna pomoc“ vyžaduje, aby boli splnené **štyri podmienky**. Po prvé musí ísť o zásah štátu alebo o zásah zo štátnych prostriedkov. Po druhé toto opatrenie musí mať schopnosť

¹ Pozri tlačové komuniké č. [118/19](#).

ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi. Po tretie musí svojmu príjemcovi poskytovať selektívnu výhodu. Po štvrté musí narúšať alebo hroziť narušením hospodárskej súťaže.

V rámci analýzy daňových opatrení z hľadiska práva Európskej únie v oblasti štátnej pomoci preskúmanie podmienky týkajúcej sa **selektívnej výhody** vyžaduje v prvom rade určiť referenčný systém, teda „bežný“ daňový systém uplatniteľný v dotknutom členskom štáte, a v druhom rade preukázať, že predmetné daňové opatrenie sa odchyľuje od tohto referenčného systému, pretože zavádza rozdiely medzi hospodárskymi subjektmi, ktoré sa vzhľadom na cieľ sledovaný spoločným daňovým systémom nachádzajú v porovnateľnej skutkovej a právnej situácii, bez toho, aby to bolo možné odôvodniť z hľadiska povahy alebo štruktúry dotknutého systému. Na účely posúdenia selektívnej povahy daňového opatrenia je teda potrebné, aby bol **spoločný daňový režim alebo referenčný systém uplatniteľný** v dotknutom členskom štáte **správne identifikovaný v rozhodnutí Komisie** a preskúmaný súdom, ktorý prejednáva námietku týkajúcu sa tejto identifikácie.

V tejto súvislosti Súdny dvor dospel k záveru, že vzhľadom na to, že okrem oblastí, v ktorých je daňové právo Únie predmetom harmonizácie, je to práve dotknutý členský štát, ktorý prostredníctvom svojich vlastných právomocí v oblasti priamych daní a pri rešpektovaní svojej daňovej autonómie určuje charakteristiky dane, musí sa na účely identifikácie referenčného systému v oblasti priamych daní zohľadniť **len vnútroštátne právo uplatniteľné v dotknutom členskom štáte**, pričom samotná táto identifikácia je nevyhnutným predpokladom na posúdenie nielen existencie výhody, ale aj otázky, či má táto výhoda selektívnu povahu.

Podľa Súdneho dvora sa Všeobecný súd dopustil **nesprávneho právneho posúdenia** pri uplatnení článku 107 ods. 1 ZFEÚ, keď nezohľadnil požiadavku vyplývajúcu z judikatúry, podľa ktorej na účely určenia, či daňové opatrenie poskytlo podniku selektívnu výhodu, prináleží Komisii vykonať porovnanie so systémom zdaňovania, ktorý sa bežne uplatňuje v dotknutom členskom štáte, po objektívnom preskúmaní obsahu, vzťahu a konkrétnych účinkov noriem uplatniteľných podľa vnútroštátneho práva tohto štátu. Všeobecný súd totiž nesprávne potvrdil prístup, ktorý spočíval v uplatnení princípu nezávislého vzťahu, ktorý je odlišný od princípu stanoveného v luxemburskom práve, a obmedzil sa len na identifikáciu abstraktného vyjadrenia tohto princípu v rámci cieľa, ktorý sleduje všeobecný systém dane z príjmov právnických osôb v Luxembursku, a na preskúmanie dotknutého záväzného daňového stanoviska bez toho, aby zohľadnil spôsob, akým je uvedený princíp konkrétne začlenený do tohto práva, pokiaľ ide najmä o integrované spoločnosti.

Všeobecný súd navyše tým, že pripustil, že Komisia sa môže odvolávať na pravidlá, **ktoré nie sú súčasťou luxemburského práva**, hoci pripomenul, že táto inštitúcia nemala v tomto štádiu vývoja práva Únie právomoc, ktorá by jej umožňovala nezávisle a bez ohľadu na vnútroštátne daňové pravidlá definovať takzvané „bežné“ zdanenie integrovanej spoločnosti, **porušil ustanovenia Zmluvy o FEÚ týkajúce sa prijímania opatrení Európskej únie na aproximáciu právnych predpisov členských štátov v oblasti priamych daní**.

Súdny dvor dospel k záveru, že v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré sa týka preskúmania hlavných úvah Komisie, podľa ktorých sa dotknuté záväzné daňové stanovisko odchyľilo od všeobecného systému dane z príjmov právnických osôb v Luxembursku, došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu **v rozsahu, v akom Všeobecný súd potvrdil primárny prístup Komisie**. Konkrétne toto pochybenie v zásade spočívalo v nezohľadnení princípu nezávislého vzťahu, ako je stanovený v článku 164 ods. 3 luxemburského Daňového zákonníka a spresnený v príslušnom obežníku č. 164/2, pri vymedzení referenčného systému v rámci preskúmania vykonaného podľa článku 107 ods. 1 ZFEÚ na účely určenia, či dotknuté záväzné daňové stanovisko poskytuje svojmu príjemcovi selektívnu výhodu.

Vzhľadom na vyššie uvedené Súdny dvor napadnutý rozsudok zrušil, konštatoval, že súdne konanie umožňuje vydať rozhodnutie vo veci, a pri rozhodovaní vo veci zrušil sporné rozhodnutie, keďže pochybenie, ktorého sa Komisia dopustila pri určení pravidiel, ktoré sa skutočne uplatňujú podľa príslušného vnútroštátneho práva, a teda pri identifikácii takzvaného „bežného“ zdanenia, vzhľadom na ktoré sa malo posudzovať dotknuté záväzné daňové stanovisko, nevyhnutne spôsobuje vadu celého odôvodnenia týkajúceho sa existencie výhod. Zrušenie napadnutého rozhodnutia nemožno vylúčiť z dôvodu, že Komisia do tohto rozhodnutia subsidiárne zahrnula aj úvahy založené na

článku 164 ods. 3 luxemburského Daňového zákonníka a príslušnom obežníku č. 164/2. Súdny dvor totiž konštatoval, že tieto úvahy len odkazujú na hlavnú analýzu Komisie týkajúcu sa správneho uplatňovania referenčného systému, takže len zdanlivo napravujú pochybenie Komisie pri určovaní referenčného systému, ktorý mal byť základom jej analýzy existencie selektívnej výhody.

UPOZORNENIE: Proti rozsudku alebo uzneseniu Všeobecného súdu je možné na Súdny dvor podať odvolanie, ktoré sa obmedzuje len na právne otázky. Odvolanie v zásade nemá odkladný účinok. Ak je prípustné a dôvodné, Súdny dvor zruší rozhodnutie Všeobecného súdu. Ak to stav konania dovoľuje, môže Súdny dvor vydať konečný rozsudok sám. V opačnom prípade vráti vec na rozhodnutie Všeobecnému súdu, ktorý je viazaný rozhodnutím, ktoré Súdny dvor vydal v rámci odvolacieho konania.

Neoficiálny dokument pre potreby médií, ktorý nezaväzuje Súdny dvor.

[Úplné znenie](#) rozsudku sa uverejňuje na internetovej stránke CURIA v deň vyhlásenia rozsudku.

Kontaktná osoba pre tlač: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499

Obrazový záznam z vyhlásenia rozsudku je k dispozícii na „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106.

Zostaňte v spojení!

